

[Arne Melchior]

Der er jo nogle, der går på korstog og erobringstogt i verden. Vi danske har i de sidste 300 år totalt afholdt os derfra – ja, vi prøver ikke engang på med tvang at eksportere vore organisationer, vor livsform, vor stil, vort politiske system. Men det er der altså andre der gør. I *The Economist* af 19. april 1980 kan man se et tidsskrift angivet som heddende *Moscow New Times*, der udgives på 6 sprog, citeret for, at Bresjnevdoktrinen er blevet udvidet, således at Sovjetunionen har ret til nu ikke længere kun med krigsmagt at komme kommunistiske regeringer til hjælp og holde dem ved magten, men at Sovjetunionen også kan hjælpe kommunistiske regimer til magten i lande uden for den russisk dominerede del af Europa.

Jeg vil gerne gøre udenrigsministeren opmærksom på dette citat i *The Economist* af 19. april 1980. Jeg forventer ikke, at han skal tage stilling til det i dag, men hvis det skulle være overset, hvad det er blevet af det meste af den danske presse – så vidt jeg ved, har kun *Weekendavisen* og *Berlingske Tidende* en passant nævnt denne sag – så vil det måske interessere udenrigsministeren nærmere at analysere dette og se, om det har nogen betydning for os.

Vi erkender jo og respekterer andre folks ret til at indrette sig, som de vil. Vi respekterer – og det må være det, der ligger i udenrigsministerens henvisning til det globale – andre systemers ret, religiøse systemer, kultursystemer, politiske systemer, lokale traditioner. Vi respekterer, at alle må ordne sig med de forhold, de selv foretrækker, men der er jo i allernyeste tid tendenser til korstog, til tvangseksport af systemer, som vi kan respektere, men som er os fremmedartede, og over for dem må vi værne os. Det må være rimeligt – og jeg advarer imod, at nogen får kolde fødder eller gåsehud over dette – at vi ikke bare klart siger fra, men også på enhver måde moralsk såvel som militært ruste os til at forsvare det system, som har sin oprindelse i den jødiske og i den kristne bibel, og på hvilket vore kulturtraditioner, vort sociale og vort politiske system baserer sig.

Dermed er det naturligt for mig at gå over til at beskæftige mig med Mellemøsten. Det har hr. Ninn-Hansen og hr. Arentoft allerede gjort i vid udstrækning og med ord, som jeg fuldt ud kan tiltræde. Måske var der behov for en emnedebat om Mellemøsten på grund

af den historiske, politiske og sikkerhedsmæssige betydning, dette område har. Da der er så stor overensstemmelse imellem partierne netop med hensyn til Iran og Afghanistan, vil jeg gerne gå lidt nærmere ind på problemerne i Mellemøsten.

Udenrigsministeren siger herom, at bestræbelserne for at opnå en omfattende fredsaftale synes at have mistet deres dynamik. Lidt senere siger udenrigsministeren ganske vist, at han med glæde har noteret sig, at normaliseringen mellem Egypten og Israel er skredet planmæssigt frem. Ja, den er jo mere end det, for datoerne har været, om jeg så må sige, overskredet, og der er virkelig nået noget på dette område.

Jeg vil gerne i denne sammenhæng erindre om nogle ord, som præsident Carter for nylig sagde i et TV-interview, som Sveriges TV bragte i sin helhed. Han gjorde opmærksom på, at premierminister Begin dog er den samme mand, som ikke bare indgik den aftale, men som altså også har stået for tilbagegivelsen af hele Sinai, hvoraf ca. 80 pct. foreløbig er effektueret, herunder de bosættelser, som Israel havde oprettet under store omkostninger og ofre netop på dette sted, og dette skulle nok give mulighed for, at noget tilsvarende vil kunne tænkes igen med den samme mand.

Men vi må spørge os selv: har vi danske og Europa i tilstrækkelig grad bakket Sadats og Begins politik op? Har vi opfordret Jordan og Syrien til at tiltræde denne fredsproces, som vi ønsker ikke skal miste i dynamik, og har vi, som ofte har været med til både i EF-sammenhæng og i FN-sammenhæng at kritisere Israel for den ene og den anden handling, på lignende måde kritiseret PLO? Har vi nogen sinde opfordret PLO til at ændre i sin nationalpagt, som i ca. 33 paragraffer udelukkende handler om Israels udslettelse med alle tænkelige midler?

Nu taler man om at ændre resolution 242. Jeg kan forstå, at man kan vedtage en ny resolution i FN. Jeg kan ikke rigtig forstå, at man 13 år efter en resolutions vedtagelse kan ændre i den, men hvis det endelig er det, man vil, så kan man jo begynde at ændre i Potsdam- og Jaltaaftalerne og måske i Helsinki-aftalerne af 1975, for der er vel nok med den viden, vi har i dag, og med de ændringer, der er sket i verden, nok så megen anledning til at tage disse op til revision, hvis